

Sygn. akt II K 719/13

1 Ds. 1024/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Stanisława Kwapińska

przy udziale prokuratora ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 29 sierpnia 2014 r., 02 października 2014r. i 07 listopada 2014r.

sprawy **N. A. (A.)**

syna R. i E. z d. O.

ur. (...) we W.

oskarżonego o to, że

w dniu 21 maja 2013 r. na drodze publicznej nr (...) (74,1 km) w miejscowości Ż., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując motocyklem Y. o numerze rejestracyjnym (...) poruszał się na obszarze zabudowanym z prędkością niebezpieczną i nie zachował szczególnej ostrożności i bezpiecznego odstępu przy manewrze wyprzedzania, doprowadzając do zderzenia z motorowerem Junak o numerze rejestracyjnym (...), wykonującym manewr zmiany kierunku ruchu, przy czym w wyniku zderzenia kierowca motoroweru Junak S. W. (1) doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej okolicy ciemieniowej pośrodkowo, rany szarpanej podudzia lewego, otarcia naskórka wielu okolic ciała, złamania żebra IX lewego w jego tylnej części, złamania podgłowego kości strzałkowej lewej, które to obrażenia naruszyły czynności kończyny dolnej lewej trwające dłużej niż 7 dni, naruszyły czynności powłok podudzia lewego trwające dłużej niż 7 dni, naruszyły czynności klatki piersiowej oraz powłok wielu okolic ciała, trwające nie dłużej niż 7 dni, zaś pasażer motoroweru Junak S. Ż. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, rany tłuczone-szarpanej dołu podkolanowego lewego z uszkodzeniem tętnicy podkolanowej, złamania kości: obojczyka prawego, ramiennej lewej, promieniowej lewej, śródstopia lewego, amputacji nadkolanowej kończyny dolnej, które to obrażenia skutkowały ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu oraz ciężkiego kalectwa (utrata większej części kończyny dolnej lewej),

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **N. A.** za winnego tego, że w dniu 21 maja 2013 r. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek, w ten sposób, że prowadząc motocykl m-ki Y. o numerze rejestracyjnym (...), jechał drogą krajową nr (...), od strony W. w kierunku Ś. i w miejscowości Ż., przekroczył dozwoloną na obszarze zabudowanym prędkość 50 km/h o około 100 km/h, co skutkowało tym, że nie był w stanie zachować bezpiecznego odstępu podczas wykonywania manewru wyprzedzania motoroweru m-ki J. o nr rej. (...), którego kierujący, wyjechał z ulicy (...) na drogę krajową nr (...) i poruszał się prawym pasem w kierunku Ś., przemieszczając się do środkowej części jezdni, w wyniku czego prowadzony przez oskarżonego motocykl m-ki Y. uderzył w lewy bok, z tyłu motoroweru m-ki J., powodując jego przewrócenie się na jezdnię, w rezultacie

czego kierowca motoroweru m-ki J. S. W. (1) doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej okolicy ciemieniowej pośrodkowo, rany szarpanej podudzia lewego, otarć naskórka wielu okolic ciała, złamania żebra IX lewego w jego tylnej części, złamania podgłowego kości strzałkowej lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni, zaś pasażer motoroweru m-ki J. S. Ż. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, rany tłuczono-szarpanej dołu podkolanowego lewego z uszkodzeniem tętnicy podkolanowej, złamania kości: obojczyka prawego, ramiennej lewej, promieniowej lewej, śródstopia lewego, amputacji nadkolanowej kończyny dolnej, które to obrażenia skutkowały u niego ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu oraz ciężkim kalectwem, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 42 § 1 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

IV. na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego N. A. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. W. (1) kwotę 888 zł (osiemset osiemdziesiąt osiem złotych), tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

VI. na podstawie 624 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zwalnia częściowo oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych - w zakresie wydatków sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 300 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 21 maja 2013r. około godz. 20.30 S. W. (1) i S. Ż. zakończyli pracę w firmie (...) przy ul. (...) w Ż..

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. W. (1), k. 37 – 38, 272 – 273,

częściowo zeznania świadka S. Ż., k. 90, 273.

Mężczyźni mieli wspólnie wracać do domu motorowerem należącym do S. W. (1) m-ki J. o nr rej. (...). Po drodze zamierzali zrobić jeszcze zakupy w sklepie w Ż., gdzie wcześniej udał się swoim skuterem E. Ż..

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. W. (1), k. 37 – 38, 272 – 273,

częściowo zeznania świadka S. Ż., k. 90, 273,

zeznania świadka E. Ż., k. 101 – 102, 283 – 284.

Po zamknięciu bramy od terenu firmy, S. W. (1) odpalił motorower i zajął miejsce za kierownicą, zaś S. Ż. usiadł z tyłu na siedzeniu pasażera. Mężczyźni założyli kaski, po czym ruszyli ulicą (...).

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. W. (1), k. 37 – 38, 272 – 273,

częściowo zeznania świadka S. Ż., k. 90, 273.

Po dojechaniu do drogi krajowej nr (...), S. W. (1) zatrzymał swój pojazd i włączył kierunkowskaz w prawo. S. W. (1) rozejrzał się w obu kierunkach i po przepuszczeniu jadących pojazdów, widząc, że z lewej strony nic nie nadjeżdża, skręcił w prawo na drogę nr (...).

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. W. (1), k. 37 – 38, 272 – 273,

częściowo zeznania świadka S. Ż., k. 90, 273.

W tym momencie w odległości około 220 metrów od miejsca wyjazdu S. W. (1), w miejscowości Ż., poruszał się po drodze nr (...) motor m-ki Y. (...) nr rej. (...), jadący od strony W. w kierunku Ś.. Kierowcą tego pojazdu był oskarżony N. A., zaś na miejscu pasażera siedział jego brat J. A.. Mężczyźni mieli założone na głowach kaski.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego N. A., k. 160 – 162, 271 – 272,

częściowo zeznania świadka J. A., k. 48 – 49, 273 – 274,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

N. A. wracał z W. i przed miejscowością Ż. zwolecił prędkość swojego motoru do około 150 – 160 km/h.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego N. A., k. 160 – 162, 271 – 272,

częściowo zeznania świadka J. A., k. 48 – 49, 273 – 274,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

Po wyjechaniu na drogę nr (...)S. W. (1)przewodził motorower z prędkością około 20 – 25 km, przemieszczając się ukośnie do środka jezdni, gdyż chciał dojechać chodnikiem do sklepu spożywczego, położonego po lewej stronie jego kierunku jazdy. Aby wjechać na chodnik S. W. (1)zamierzał skręcić wcześniej w znajdujący się przed sklepem wjazd na posesję, oddalony od prawej krawędzi ulicy (...)((...))

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. W. (1), k. 37 – 38, 272 – 273,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286,

protokół z oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 3 – 6,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 73.

Po tym jak N. A. zauważył pojazd prowadzony przez S. W. (1), próbował go wyprzedzić z jego lewej strony. Manewr ten nie powiódł się i motocykl m-ki Y. uderzył w lewy bok, z tyłu motoroweru m-ki J..

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. W. (1), k. 37 – 38, 272 – 273,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego N. A., k. 160 – 162, 271 – 272,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

W wyniku zderzenia motorower m-ki J. został przepchnięty do przodu, w prawo. Następnie wywrócił się i uderzył lewą stroną w prawy krawężnik jezdni, zatrzymując się na podłożu w odległości (...) od (...)1. S. W. (1) i S. Ż. upadli na jezdnię w pobliżu motoroweru m-ki J..

Dowód:

zeznania świadka M. N., k. 99 – 100, 283,

zeznania świadka E. Ż., k. 101 – 102, 283 – 284,

protokół z oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 3 – 6,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 73,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

Motocykl m-ki Y. przemieścił się na lewą stronę jezdni ruchem niestabilnym i uderzył w krawężnik, co spowodowało jego wybicie w górę. N. A. i J. A. odłączyli się od motocykla i przemieścili się do rowu po lewej stronie drogi nr (...), w okolicę rury melioracyjnej, oddalonej o (...) od (...)1.

Dowód:

zeznania świadka M. N., k. 99 – 100, 283,

zeznania świadka E. Ż., k. 101 – 102, 283 – 284,

częściowo zeznania świadka J. A., k. 48 – 49, 273 – 274,

protokół z oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 3 – 6,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 73,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

Po kontakcie z krawężnikiem motor m-ki Y. przeleciał w powietrzu odcinek, aż do znajdującego się na prawym poboczu drzewa, oddalonego od prawej krawędzi ulicy (...) o 83,4 m. Po uderzeniu w drzewo, motocykl Y. skierował się na pobliskie ogrodzenie, przewracając i rozrywając stalową siatkę a następnie zatrzymał się na podłożu, w odległości (...) od (...)1.

Dowód:

protokół z oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 3 – 6,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 73,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

Do wypadku doszło około godz. 20.30, na (...) drogi nr (...), za skrzyżowaniem z ulicą (...), w kierunku miejscowości Ś., w odległości około 22 – 24 m od prawej krawędzi ulicy (...).

Dowód:

protokół z oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 3 – 6,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 73,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

W miejscu wypadku droga nr (...) jest jednojezdniowa o dwóch pasach ruchu. Szerokość jezdni wynosi 7 m. Po obu stronach drogi znajdują się chodniki o nawierzchni betonowej z kostki brukowej o szerokości 2 m, będące powyżej powierzchni jezdni o około 12 – 13 cm. Na odcinku, w którym doszło do wypadku - w kierunku ruchu uczestniczących w nim pojazdów, występuje niewielkie wzniesienie o pochyleniu ok. 1,5 – 2%. Dozwolona prędkość jazdy w miejscu zdarzenia wynosi 50 km/h – obszar zabudowany.

Dowód:

protokół z oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 3 – 6,

szkic miejsca wypadku drogowego, k. 73,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

Do momentu zderzenia motorower m-ki J. poruszał się przez drogą nr (...) co najmniej przez 5 sekund.

Dowód:

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

W czasie wypadku panowały dobre warunki drogowe, było widno, jezdnia była sucha.

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. W. (1), k. 37 – 38, 272 – 273,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego N. A., k. 160 – 162, 271 – 272,

częściowo zeznania świadka S. Ż., k. 90, 273,

częściowo zeznania świadka J. A., k. 48 – 49, 273 – 274,

protokół z oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 3 – 6.

Pojazdy uczestniczące w wypadku, tj. motocykl m-ki Y. nr rej. (...) nr rej. (...) oraz motorower m-ki J. nr rej. (...), były sprawne technicznie.

Dowód:

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

W wyniku zaistniałego wypadku w motorowerze m-ki J. uszkodzeniu uległ głównie lewy bok pojazdu: zbiornik paliwa, siedzisko, widelec przedni, owiewki po lewej stronie.

Dowód:

protokół oględzin pojazdu m-ki J. o nr rej. (...), k. 33 – 34,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

Z kolei w motorze m-ki Y. został złamany widelec przedni, uszkodzona rama w przedniej części, koło przednie, połamane owiewki, zbiornik paliwa pocięty z prawej strony, wyłamana prawa część kierownicy, wyrwane siedzisko, urwany układ wydechowy. Wskazówka w obrotomierzu motocykla, który uległ oderwaniu po uderzeniu w drzewo, zatrzymała się na wartości ok. 6 tys. obrotów/minutę, gdzie skrzynia biegów była ustawiona na najwyższym przełożeniu.

Dowód:

protokół oględzin pojazdu m-ki Y. o nr. rej (...), k. 35 – 36,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. K. F., k. 103 – 114, 174, 284 – 286.

W wyniku zaistniałego wypadku u S. W. (1) powstały obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej okolicy ciemieniowej pośrodkowo, rany szarpanej podudzia lewego, otarć naskórka wielu okolic ciała, złamania żebra IX lewego w jego tylnej części, złamania podgłowego kości strzałkowej lewej. Obrażenia te naruszyły czynności narządów jego ciała na czas przekraczający 7 dni,

Dowód:

dokumentacja medyczna, k. 39 – 48

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej R. P., k. 83 – 84.

S. Ż. doznał natomiast urazu wielonarządowego, rany tłuczono-szarpanej dołu podkolanowego lewego z uszkodzeniem tętnicy podkolanowej, złamania kości: obojczyka prawego, ramiennej lewej, promieniowej lewej, śródstopia lewego, amputacji nadkolanowej kończyny dolnej. Bezpośrednim skutkiem wskazanych urazów był ciężki uszczerbek na zdrowiu S. Ż. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu a w konsekwencji ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią ciężkiego kalectwa (utrata większej części kończyny dolnej lewej).

Dowód:

informacja medyczna, k. 32,

dokumentacja medyczna, k. 92,

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej R. P., k. 96 – 97.

W czasie wypadku zarówno N. A. jak i S. W. (1) byli trzeźwi.

Dowód:

opinie z przeprowadzonych badań krwi wraz z protokołami pobrania krwi, 54 – 58.

Oskarżony N. A. jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, pozostaje obecnie na rencie, uzyskując z tego tytułu 1100 zł miesięcznie. Oskarżony kontynuuje leczenie urazów doznanych w czasie wypadku z dnia 21 maja 2013r. Nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego N. A., k. 160 – 162, 271 – 272,

notatka urzędowa w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 152,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 130.

Oskarżony N. A. w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że odpowiedzialność za zaistniały wypadek ponosi kierujący motorowerem m-ki J., który zajechał mu drogę, tak że nie miał możliwości jego omińnięcia, czy wyhamowania.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zasadniczą podstawę ustaleń faktycznych sprawie stanowiły zgromadzone w toku postępowania dowody o charakterze materialnym w postaci: protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem, protokołów oględzin pojazdów, opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej R. P. oraz opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. F.. Sąd opierając się na wskazanych dowodach, dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. Odnosząc się do uzyskanych opinii biegłych, sąd stwierdził, że są one pełne, jasne i czytelne, zaś ich wnioski końcowe, znajdują oparcie w dokonanej przez biegłych analizie okoliczności sprawy.

Mając z kolei na uwadze dowody o charakterze osobowym uzyskane w toku postępowania, sąd jako w większości zasługujące na uwzględnienie ocenił zeznania świadka S. W. (1). Sąd dał wiarę świadkowi w zakresie w jakim opisał on sposób prowadzenia motoroweru m-ki J. w dniu 21 maja 2013r., a w szczególności manewr włączania się do ruchu na drogę nr (...). Spośród okoliczności podanych przez S. W. (1), sąd pominął jednakże podany przez niego fakt zatrzymania motoroweru przy osi drogi nr (...), co miało poprzedzić zaistniałe zderzenie pojazdów. Odmawiając wiary relacji świadka we wskazanym zakresie sąd miał na uwadze to, że pozostaje ona w sprzeczności ze śladami ujawnionymi na miejscu zdarzenia, co wyraźnie wskazał w swej opinii biegły K. F..

Odnosząc się z kolei do zeznań drugiego z pokrzywdzonych – S. Ż., sąd odmówił mu wiary w tym samej części i z tych samych powodów, co zeznaniom S. W. (1). W pozostałym zakresie sąd uwzględnił jego relację, przy czym miał na uwadze to, że z uwagi na niepamięć świadka, wynikającą z utraty przez niego świadomości nie mają one istotnego znaczenia w sprawie.

Sąd jako w pełni wiarygodne ocenił natomiast zeznania świadków M. N. i E. Ż., które pozostają spójne i logiczne, odzwierciedlając przebieg zdarzenia które było ich udziałem.

Mając wreszcie na uwadze wyjaśnienia oskarżonego N. A. oraz zeznania świadka J. A., sąd wziął je pod uwagę jedynie w zakresie w jakim pokrywały się one z dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne. I tak sąd odmówił im przede wszystkim wiary co do podawanej prędkości z jaką oskarżony prowadził motocykl w miejscowości Ż.. Wskazywanie zarówno przez N. A. jak i jego brata, że nie była to wysoka prędkość, pozostaje w sprzeczności z wnioskami opinii biegłego K. F., które opierały się m.in. na położeniu powypadkowym pojazdu Y.. Relacja w tym zakresie ze strony N. A. i J. A., służy zdaniem sądu wyłącznie obronie oskarżonego przed stawianymi mu zarzutami. Na to, że w istocie tak jest, wskazuje poniekąd zmiana wyjaśnień przez oskarżonego, który podczas śledztwa nie był w stanie określić prędkości własnego motoru, po czym w toku rozprawy głównej oświadczył, że było to 80 km/h. Sąd odnosząc się do wyjaśnień N. A. oraz zeznań J. A., nie uwzględnił ich także w części w jakiej podali oni miejsce gdzie doszło do zderzenia, jak również sposób poruszania się motoroweru m-ki J.. W tym zakresie sąd miał na uwadze ślady ujawnione na miejscu zdarzenia, które nie pozwalają uznać ich twierdzeń jako zgodnych z rzeczywistym przebiegiem zdarzenia. Odnośnie powyższej kwestii wskazać należy jednocześnie, że podawane przez oskarżonego i jego brata okoliczności mogą być dla nich subiektywnie prawdziwe, co wynika z dużej prędkości jaką poruszał się ich pojazd, a co niewątpliwie wpłynęło na zdolność percepcji i oceny sytuacji.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego N. A. w zakresie przypisanego mu czynu z art. 177 § 1 k.k. i art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. nie budzą wątpliwości.

Ustalając przebieg wypadku drogowego sąd uznał, że jego bezpośrednią przyczyną było naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez przekroczenie dozwolonej prędkości. Opierając się na opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego sąd przyjął, że oskarżony prowadził motocykl w miejscowości Ż. z prędkością co

najmniej 150 km/h, przy czym administracyjne ograniczenie wynosiło w tym miejscu 50 km/h (obszar zabudowany). Ustalając rażące przekroczenie prędkości przez N. A., sąd jako zasadne uznał wnioski opinii biegłego, który prędkość tę określił w oparciu o kilka aspektów, tj. przede wszystkim odległość odrzutu motocykla i kierującego nim oskarżonego, ale również zakres uszkodzeń pojazdów oraz wysokość obrotów silnika uwidocznioną na liczniku, oderwanym w momencie uderzenia motocykla w drzewo. Na to, że prędkość ustalona przez biegłego pozostaje prawidłowa, wskazują także zeznania świadka M. N.. Świadek konsekwentnie podała, że w jej ocenie motor Y. przeleciał przed jej sklepem z prędkością ponad 120 km/h. Odnosząc się do powyższych wskazań, sąd ma oczywiście na uwadze to, że nie mogą one być samodzielnie wystarczająco miarodajnym źródłem dla stwierdzenia opisanej okoliczności. Niemniej jednak szacunkowe określenie tej kwestii przez świadka, która sama prowadzi pojazdy, stanowi dodatkowy czynnik uprawdopodobniający wnioski opinii biegłego. W zakresie ustalonej prędkości pojazdu oskarżonego wynoszącej co najmniej 150 km/h wskazać należy na marginesie, że z uwagi na parametry motocykla Y. (...), nie była ona trudna do osiągnięcia. Przedmiotowy pojazd przy mocy silnika 180KM i wadze ok. 180 kg, posiada bowiem maksymalną prędkość 300 km/h i jest w stanie rozpędzić się od 0-100 km/h w czasie poniżej 3s.

Przypisując N. A. sprawstwo i winę w zakresie zarzucanego mu czynu, sąd uznał, że przekroczenie przez niego prędkości pozostawało w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem. Za powyższym przemawia jednoznacznie miejsce w którym doszło do zderzenia pojazdów, jak też sposób poruszania się motorowerem m-ki J. przez S. W. (1). Mając na uwadze treść opinii biegłego K. F., wskazać należy, iż do kontaktu pojazdów m-ki Y. oraz Junak doszło na prawym pasie jezdni, w okolicy jej osi, w odległości ok. 22-24 m od prawej krawędzi ulicy (...). Sąd w pełni podziela powyższy wniosek biegłego, który w pełnym zakresie znajduje oparcie w stwierdzonych na jezdni śladach, a przede wszystkim śladzie tarcie umiejscowionym na lewym pasie drogi (...) pomiędzy (...) od (...) 1. Zdaniem sądu powstał on bez żadnych wątpliwości od tarcia kół motocykla m-ki Y. po zderzeniu, za czym przemawia fakt iż jest on zgodny z kierunkiem przemieszczenia się tego pojazdu po zderzeniu. Zarazem z uwagi na to, że przedłużenie wskazanego śladu „wchodzi” na prawy pas ruchu, miejsce zderzenia miało właśnie w jego obrębie. W tym wypadku bowiem, zgodnie ze wskazaniami biegłego K. F., w pierwszej fazie zderzenia następuje pchanie, a dopiero następnie docisk kół do jezdni, powodujący znaczenie śladów. Potwierdzeniem opisanego punktu kolizyjnego, są również pozostałe ślady tarcia i rycia w jezdni przez oba pojazdy, jak też znajdujące się na prawym pasie ruchu plamy na jezdni pomiędzy (...) m od (...) 1. Ustalając powyższe sąd nie znalazł podstaw do określenia wskazanego punktu wg wskazań N. A. bądź S. W. (2) – czyli, że do zderzenia doszło na wysokości wyjazdu z ulicy (...), albo wjazdu na teren posesji przed sklepem spożywczym, oddalonego od (...) (...) m. Tak w przypadku jednej, jak i drugiej wersji zdarzenia, za ich uznaniem nie przemawiają opisane już ślady. Wykluczając miejsce zaistnienia wypadku wskazane przez S. W. (1), sąd jednocześnie przyjął, że w rzeczywistym punkcie kolizyjnym, położonym jeszcze przed miejsce, w którym zamierzał on zjechać z drogi (...), jego pojazdu znajdował się w ruchu.

Konsekwencją stwierdzonego miejsca zderzenia pojazdów, było ustalenie że motorower m-ki J., przed tym zanim został uderzony przez pojazd oskarżonego, poruszał się drogą nr (...) przez czas co najmniej 5 sekund. Powyższe wynikało z odcinka jaki został przejechany przez S. W. (1) i S. Ż. od momentu wyjechania z ulicy (...), przy uwzględnieniu prędkości ich pojazdu. Zdaniem sądu wskazana przez kierującego motorowerem prędkość około 20 – 25 km/h pozostaje w pełni wiarygodna, na co wskazał w swej opinii biegły K. F.. Wynika ona z charakterystyki technicznej przedmiotowego pojazdu, oraz jego zdolności trakcyjnych przy obciążeniu dwoma osobami. W tym zakresie znaczenie ma tu również okoliczność, iż S. W. (1) ruszył pojazdem po wcześniejszym zatrzymaniu oraz poruszał się pod niewielkie wzniesienie. Nie miał on ponadto powodu do tego aby istotnie rozpędzić swój pojazd skoro za chwilę i tak zamierzał zjechać z jezdni drogi nr (...).

Mając na uwadze ustaloną długość odcinka przejechanego przez motorower m-ki J. drogą nr (...), jak i czas, w którym to nastąpiło, sąd uznał, że stan zagrożenia, który zmaterializował się ostatecznie w zaistniałym wypadku, wytworzył wyłącznie oskarżony N. A.. W opisanej powyżej sytuacji, w momencie wyjazdu przez S. W. (1) na drogę nr (...), motocykl m-ki Y. był od niego oddalony o odległość około 220m, która była na tyle duża, że mógł on nie zostać zauważony przez pokrzywdzonego. Ponadto nawet przy spostrzeżeniu tego pojazdu nie można w ocenie sądu wymagać od kierującego motorowerem m-ki J., aby mógł on przypuszczać, że zaobserwowany pojazd porusza się po obszarze zabudowanym z

prędkością 150 km/h. Z kolei N. A. przy takiej prędkości własnego pojazdu, nie miał realnej możliwości zachowania bezpiecznego odstępu podczas wyprzedzania motoroweru m-ki J.. Jak wynika z opinii biegłego przy prędkości ok. 160 km/h do poprzecznego przemieszczenia się motocykla na jezdni o ok. 1,5 m, potrzebny jest odcinek drogi nie krótszy niż ok. 53m, przy czym należy wziąć jeszcze pod uwagę odcinek drogi jaki zostaje przebyty w czasie reakcji kierującego, wynoszącego co najmniej 1s. W ocenie sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że gdyby oskarżony poruszał się dozwoloną prędkością 50 km/h – a zgodnie z wyliczeniami biegłego nawet 90 km/h – to miał on możliwość uniknięcia wypadku.

Reasumując sąd uznał, że przyczyną zaistnienia wypadku była bardzo duża prędkość motocykla oskarżonego, która stwarzała zagrożenie dla innych uczestników ruchu w jego zauważaniu oraz powodowała brak możliwości wykonania przez oskarżonego skutecznego manewru obronnego hamowania lub zmiany kierunku ruchu.

Stwierdzone powyżej przekroczenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego, skutkowało zaistnieniem wypadku drogowego, w rezultacie którego S. Ż. i S. W. (1) doznali szeregu obrażeń ciała. Powyższe jednoznacznie wynika z uzyskanych w toku postępowania opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, które sąd w całości uwzględnił, tak co do opisu obrażeń, jaki i ich prawnej oceny.

Dokonując ustaleń w zakresie strony podmiotowej czynu oskarżonego, sąd ustalił, że działał on nieumyślnie. Oskarżony bowiem, nie mając zamiaru popełnienia czynu zabronionego, popełnił go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu powinien i mógł przewidzieć. Jednocześnie sąd uznał iż naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było umyślne. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z charakteru miejsca w którym się porusza a mimo to nie zastosował się do obowiązującego ograniczenia prędkości, przekraczając je w rażącym stopniu.

Ustalając sprawstwo oskarżonego sąd dokonał zmiany opisu zarzuczonego mu czynu, biorąc pod uwagę ustalenia dokonane w toku przewodu sądowego.

Czyn oskarżonego był zawiniony. Nie zachodziły okoliczności wyłączające bezprawność ani winę.

Sąd wymierzając N. A. karę za przypisane mu przestępstwo baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego był znaczny, na co wpływa przede wszystkim rodzaj i charakter dobra naruszonego przestępstwem, jak również konsekwencje jakie z niego wynikły dla życia i zdrowia pokrzywdzonych. N. A. na skutek niedochowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadził bowiem do wypadku, w którym poszkodowane zostały dwie osoby, gdzie jedna z nich – S. Ż., doznała ciężkich obrażeń ciała. Oceniając z kolei zawinienie po stronie oskarżonego sąd miał na uwadze, to że naruszenie przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym skutkujące zaistnieniem wypadkiem było umyślne i miało charakter rażący.

Mając powyższe na uwadze sąd uznał za zasadne wymierzenie N. A. kary 1 roku i 6 pozbawienia wolności, która stanowi zdaniem sądu sankcją o charakterze adekwatnym.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego N. A. kary pozbawienia wolności, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele i będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stosownie do dyspozycji art. 69 § 2 k.k., zawieszając wykonanie kary, sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, a przede wszystkim dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który nie był karany za przestępstwa. Mając na uwadze to, że oskarżony pozostaje sprawcą młodocianym, sąd ustalił wobec niego okres próby na 3 lata, zgodnie z art. 70 § 2 k.k.

W punkcie III wyroku sąd orzekł wobec oskarżonego N. A. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Powyższe orzeczenia miało podstawę w treści art. 42 § 1 k.k., zgodnie z

którym „sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju, w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.” Zdaniem sądu ustalone okoliczności sprawy, w szczególności to, że oskarżony umyślnie w sposób naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przekraczając w sposób rażąco dozwoloną prędkość, wskazują na to, że prowadzenie przez niego pojazdu stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Nie bez znaczenia pozostawały w tym zakresie również poważne następstwa czynu oskarżonego, gdzie jeden z pokrzywdzonych doznał ciężkich obrażeń ciała. Orzekając wobec oskarżonego wskazany środek karny na okres 3 lata, sąd miał na uwadze konieczność czasowej eliminacji oskarżonego z ruchu drogowego. Zarazem zakaz ten stanowić będzie wobec N. A. środek o charakterze prewencyjnym, tj. zapobiegający ponownemu dopuszczeniu się przekroczenia zasad ruchu drogowego w przyszłości. Ustalając katalog pojazdów co do których obowiązywać będzie zakaz w stosunku do oskarżonego sąd miał na uwadze to, że do wypadku doszło w ruchu lądowym. Z uwagi na powyższe sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia określonych rodzaju pojazdów – tj. wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Orzekając wskazany środek karny sąd na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy, które nie zostało mu dotąd zatrzymane.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego N. A. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. W. (1) kwotę 888 zł, tytułem zwrotu poniesionych przez niego wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika będącego adwokatem. Koszt ten został ustalony w stawce minimalnej zgodnie z §14 ust. 1 pkt 2, § 14 ust. 2 pkt. 3 w zw. z § 14 ust. 7 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. 300 zł za śledztwo, 420 zł stawki podstawowej za rozprawę plus 2 x 84 zł, w związku z dwoma dalszymi terminami rozprawy, jakie łącznie odbyły się od wniesienia aktu oskarżenia do sądu).

Wydając rozstrzygnięcie w zakresie kosztów sądowych sąd zwolnił oskarżonego z ponoszenia wydatków sądowych, obciążając go jednocześnie opłatą sądową w wysokości 300 zł. Sąd uznał, że oskarżony jest w stanie częściowo ponieść koszty procesu bez niezbędnego uszczerbku dla swojego utrzymania.

SSR Radosław Gluza